

При такъв единъ отговоръ за Симеона не оставало нищо друго, освенъ да пристъпи къмъ изпълнение на своя планъ — да извади византийското правителство отъ пасивната му политика и да го предизвика да почне открита война. За тая целъ Симеонъ избралъ срѣдства, които въ очитѣ на ромеитѣ били непристойни за него. Така, изпращанитѣ отъ Цариградъ хора той задържалъ при себе си, като че ли е искалъ съ това да отмъсти за своитѣ пратеници при африканския халифъ, които Романъ затворилъ въ тъмница, отнасялъ се съ тѣхъ твърде сурово и дори жестоко, така че патриархътъ билъ принуденъ да му забележи, че „това го нѣмало нито у единъ отъ другитѣ народи, дори у невѣрнитѣ.“ Къмъ императоритѣ на Византия Симеонъ се отнасялъ крайно немарливо и високомѣрно и не считалъ за нужно да отговаря на писмата имъ, а право писалъ до сената, за което патриархъ Николай сжщо така го силно укорявалъ. Но Симеонъ и съ това се не ограничилъ: той почналъ да опустошава и разорява Тракия и Македония, като „палѣлъ жилища и изсичалъ дървета.“

Между това въ Цариградъ станало твърде важно както за църквата, тъй и за империята събитие — възстановено било отколе желаното общение между цариградската и римската църкви следъ дълги и настойчиви залягания въ присѣствието на изпратенитѣ презъ лѣтото 923 г. въ Цариградъ папски легати, епископитѣ Теофилактъ и Каръ, които заедно съ цариградския патриархъ предали на анатема четвъртия бракъ, признатъ отъ римския папа, и „всичко, което се нуждаело отъ лѣкуване, получило надлежно излѣкуване,“ т. е. дошли до пълно споразумение. Но тия папски легати имали и друга мисия. Съ себе си тѣ донесли писмо отъ папата до Симеона, вѣроятно, по настояване отъ Цариградъ, „цельта и намѣрението на което писмо били да се отстранятъ раздоритѣ между ромеи и българи . . . да се утвърди мирътъ.“ На папскитѣ легати, съгласно съ решението „на папата и на всички негови подвластни епископи,“ било поръчено да отидатъ съ папското писмо въ България и да го връчатъ на самия Симеонъ. Освенъ това било имъ заповѣдано, ако Симеонъ остави безъ внимание увещанията и посрѣдничеството на папата и неговитѣ епископи, да го свържатъ „съ неразривнитѣ връзки на св. Духъ.“ Обаче патриархъ Николай задържалъ легатитѣ въ Цариградъ, като мотивиралъ постѣпката си съ това, че се побоялъ, да не би Симеонъ да задържи и подложи тия мъже на притѣснение и оскърбления, на които се подлагали византийскитѣ пратеници. Затова той се ограничилъ само съ това, че препратилъ папското писмо, придружено съ патриархово писмо, въ което патриархътъ предупреждавалъ Симеона да не би да се осмѣли да отхвърли авторитета на папата, защото съ това той ще отхвърли и авторитета на св. апостоли, Петра и Павла, „на които папата денемъ и нощемъ ревностно служи,“ и се надѣва, че както Симеонъ е вече много пжти оказвалъ почитание къмъ светитѣ и върховни апостоли, тъй и сега той ще се отнесе съ надлежното почитание и къмъ седящия на тѣхния престолъ.“

Както изглежда, патриархъ Николай отдавалъ голѣмо значение на папската намѣса въ българско-византийскитѣ отношения, защото въ края на писмото си отново подканя Симеона, „ако той, наистина, мислилъ за мирни преговори, да изпрати писмо до ония, които отъ Бога сж получили управлението и попечението за неговия народъ (а не до сената) и, ако това е тъй, да назначи мѣсто, гдето трѣба да се събератъ пратеницитѣ за преговори“. Доколко патриархътъ билъ убеденъ, че писмото на папата ще повлияе върху българския царъ, се види отъ това, че въпрѣки всичкитѣ подигравки и измами отъ страна на Симеона и лошитѣ обноси съ ромейскитѣ пратеници, той отново изказва готовностъ да се яви на лична среща съ него. Всичкитѣ тия надежди на патриарха обаче не се оправдали. Нито примирението и сближението